

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: N. Bambara i E. Manhaeve, pełnomocnicy, wspomagani przez adwokata P. Wytincka)

Przedmiot sprawy

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, mający zasadniczo na celu umożliwienie Centre de langues à Louvain-la-Neuve et –en-Woluwe (CLL Centres de langues) udziału w przetargu ADMIN/D1/PR/2008/004 dotyczącym zamówienia „Kursy językowe dla pracowników instytucji, organów i agencji Unii Europejskiej (UE) z siedzibą w Brukseli” oraz zawieszenie wykonania decyzji Komisji o odrzuceniu, do czasu wydania przez Sąd orzeczenia w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej na tę decyzję.

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 8 maja 2008 r. w sprawie F-119/06
Kerstens przeciwko Komisji wniesione w dniu 9 lipca
2008 r. przez Petrusa Kerstensa**

(Sprawa T-266/08 P)

(2008/C 247/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Petrus Kerstens (Overijse, Belgia) (przedstawiciel: C. Mourato, avocat)

Druka strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu skarżący wnosi o uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 8 maja 2008 r. wydanego w sprawie F-119/06 Kerstens przeciwko Komisji oddalającego jego skargę o, po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji dyrekcji urzędu ds. administracji i zaspokajania

roszczeń indywidualnych z dnia 8 grudnia 2005 r. zmieniającej organigram tego urzędu w zakresie w jakim skutkiem wyżej wskazanej decyzji było objęcie przez skarżącego, wcześniej szefa działu „Zasoby” — stanowiska o charakterze badawczym i po drugie zasądzenie odszkodowania tytułem naprawienia szkody, którą jego zdaniem poniósł.

Na poparcie swojej skargi skarżący powołuje zarzut przeinaczenia faktów i dowodów jak również naruszenie prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej poprzez błędne zastosowanie art. 7 regulaminu pracowniczego i przepisów regulaminowych dotyczących kar dyscyplinarnych oraz zarzut nadużycia władzy polegającego na tym, że SSP stwierdził brak naruszenia ww. art. 7 w oparciu o błędne ustalenia stanu faktycznego.

Skarżący twierdzi ponadto, że SSP nie uzasadnił w wystarczający sposób zaskarżonego wyroku w zakresie oceny interesu służby dokonanej przez dyrekcję urzędu ds. administracji i zaspokajania roszczeń indywidualnych i utworzenia dodatkowego urzędu ds. badań z powodu ciągłego braku kadr w ww. urzędzie.

Po trzecie skarżący twierdzi, że jego prawa do obrony zostały naruszone w zakresie w jakim SSP w kilku kwestiach oparł swoje rozumowanie na sprawozdaniu z przebiegu kariery zawodowej skarżącego za okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2006 r. przedstawiony po raz pierwszy przez Komisję w trakcie rozprawy nie dając skarżącemu możliwości wypowiedzenia się w przedmiocie tego rozumowania.

**Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2008 r. — Région
Nord-Pas-de-Calais przeciwko Komisji**

(Sprawa T-267/08)

(2008/C 247/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Région Nord-Pas-de-Calais (przedstawiciele: M. Cliquennois i F. Cavedon, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich C (2008) 1089 wersja ostateczna z dnia 2 kwietnia 2008 r. dotyczącej pomocy państwa nr C 38/2007 (ex NN 45/2007) przyznanej przez Francję na rzecz Arbel Fauvet Rail SA;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich C (2008) 1089 wersja ostateczna z dnia 2 kwietnia 2008 r., w której Komisja uznała za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa przyznaną przez skarżącą i Communauté d'agglomération du Douaisis na rzecz Arbel Fauvet Rail SA w formie pożyczek podlegających zwrotowi według rocznej stopy oprocentowania wynoszącej 4,08 % odpowiadającej wspólnotowej stopie referencyjnej obowiązującej w momencie udzielenia pożyczki. Komisja uznała, że ze względu na sytuację finansową Arbel Fauvet Rail SA spółka ta nie mogłaby zapewnić sobie środków na rynku finansowym na równie korzystnych warunkach.

Skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia, jako że uznała ona, iż środki pochodzą w części od gmin w Communauté d'agglomération du Douaisis, nie uwzględniając specyfiki prawnej communauté d'agglomération, która jest jednostką publiczną działającą na rzecz współpracy międzygminnej, posiadającą autonomię administracyjną i budżetową w stosunku do gmin, które są jej członkami. Skarżąca uważa, że przyznana pomoc nie może w związku z tym być przypisana państwu.

Następnie skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błędy w ocenie, i) uznając, że Arbel Fauvet Rail SA jest przedsiębiorstwem przeżywającym trudności ii) i stwierdzając, że Arbel Fauvet Rail SA nie mogłaby uzyskać stopy oprocentowania stosowanej w normalnych warunkach rynkowych.

Skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja nie zbadała akt sprawy z należytą starannością, ponieważ nie określiła ani wysokości pomocy polegającej odzyskaniu, ani wartości pomocy i nie przedstawiła żadnej okoliczności uzasadniającej podwyższenie stopy mającej zastosowanie do pożyczek podlegających zwrotowi ze względu na sytuację szczególnego ryzyka w przypadku Arbel Fauvet Rail SA.

Skarżąca podnosi wreszcie naruszenie zasady kontrydiktoryjności, ponieważ skarżąca nie przedstawiła swojego stanowiska w toku postępowania administracyjnego.

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2008 r. — Land Burgenland przeciwko Komisji**(Sprawa T-268/08)**

(2008/C 247/27)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Land Burgenland (przedstawiciele: U. Soltész i C. Herbst, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie na podstawie art. 231 ust. 1 WE nieważności decyzji Komisji C(2008) 1625 końcowy z dnia 30 kwietnia 2008 r. (C 56/06, ex NN 77/06 — Prywatyzacja Banku Burgenland) w całości;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącego, zgodnie z art. 87 § 1 regulaminu Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący zwraca się przeciwko decyzji Komisji C(2008) 1625 końcowy z dnia 30 kwietnia 2008 r. (C 56/06, ex NN 77/06 — Prywatyzacja Banku Burgenland), na mocy której Komisja stwierdziła, że pomoc państwa, udzielona przez Austrię spółce ubezpieczeniowej Grazer Wechelseitige Versicherung AG i GW Beteiligungserwerbs- und -verwaltungs-GmbH z naruszeniem art. 88 ust. 3 WE w związku z prywatyzacją HYPO Bank Burgenland AG, nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem.

Skarżący podnosi w uzasadnieniu skargi następujące zarzuty:

- błędne zastosowanie przez Komisję art. 87 ust. 1 WE przy ustalaniu ceny rynkowej, ponieważ nie istniał żaden obowiązek przeprowadzenia przetargu;
- błędne zastosowanie przez Komisję art. 87 ust. 1 WE z uwagi na naruszenie dotychczasowej praktyki Komisji;
- błędne zastosowanie przez Komisję art. 87 ust. 1 WE, ponieważ również prywatny sprzedawca byłby zmuszony przewidzieć, że austriacki organ ds. rynku finansowego odrzuci ofertę uczestnika oferującego najwyższą cenę;
- błędne zastosowanie przez Komisję art. 87 ust. 1 WE, ponieważ stronie skarżącej powinno być umożliwić się uwzględnienie gwarancji prawnej („Ausfallhaftung”) z tytułu niektórych zobowiązań prywatyzowanego banku przy udzieleniu pomocy;
- błędne zastosowanie przez Komisję zasady „private vendor” przy ocenie wpływu gwarancji prawnej na decyzję o sprzedaży;
- błędne zastosowanie przez Komisję art. 87 ust. 1 WE poprzez naruszenie zasady ciężaru dowodu tudzież obowiązku dowiedzenia w postępowaniu przetargowym;
- błędne zastosowanie przez Komisję art. 87 ust. 1 WE, ponieważ oferta uczestnika przetargu oferującego najwyższą cenę nie może służyć za podstawę ustalenia ceny rynkowej;